

Xe bus tình yêu

- Anh không phải là phụ xe. Anh phụ xe đây này.

Tên con trai ấy nói và chỉ ra sau tôi. Thật là xấu hổ, tôi nhắm mắt và quay lại chìa thẻ xe buýt cho anh phụ xe thật sự rồi quanh quẩn tìm chỗ ngồi.

Tên con trai ban nãy đứng lên và ấn tôi ngồi xuống. Tôi lí nhí cảm ơn và quay mặt ra cửa kính nhìn xuống đường.

Cry, Xe Buýt

Trời mưa tầm tã trong một chiều đông. Tôi mệt mỏi bước lên xe buýt khi đã trải qua gần như là một ngày căng thẳng. Trên xe chỉ còn duy nhất một chỗ trống. Một chỗ trống cạnh tên con trai hôm trước tôi đã tưởng nhầm là phụ xe. Dù muốn hay không tôi cũng phải ngồi xuống. Anh ra đang nghe Ipod. Tiếng nhạc phát ra là bài Cry của Rihanna. Tôi lăm lăm theo bài hát đó và giật mình khi anh ta cất giọng:

- Em thuộc à?

Anh ra bỏ tai nghe ra và quay người sang phía tôi.

- À... vâng... một chút

- Em tên là gì?

- Oanh

- Em bao nhiêu tuổi?

- 20 tuổi

- Ok. Vậy Anh Minh 22 tuổi mời em Oanh 20 tuổi nghe nhạc cùng nhé!

Nói rồi anh ta đút một bên tai nghe vào tai tôi rồi lại ngả đầu vào ghế, mắt lim dim.

Cry, Xe Buýt, Tình bạn

- Anh cũng thích Cry hả? – Tôi hỏi Minh

- Ủ!

- Chắc có kỷ niệm sâu sắc phải không?

- Em thuộc cả bài hát. Chắc kỷ niệm phải hơn cả anh

- I'm broken heart and I can't let you know And I won't let it show You won't see me cry – Tôi hát

- My mind is gone, I'm spinning round And deep inside, my tears I'll drown I'm losing grip, what's happening I stray from love, this is how I feel – Minh hát câu khác

- Chung quy lại là “it cut me like a knife” phải không anh?

- Ủ – Minh cười

9 giờ tối. Tôi lên tuyến xe buýt quen thuộc. Xe vắng. Chỉ có tôi và một người phụ nữ mang bầu đang ngồi gần cuối xe. Tôi chọn một chỗ và dựa đầu vào cửa kính, nhắm mắt lại. Tôi mở mắt khi có tiếng nhạc bài My everything bên tai. Đầu tôi đang dựa vào vai một người con trai. Tôi giật bản đứng dậy. Vừa luống cuống, ngại ngùng, vừa ngơ ngác khi xe đã đậu yên trong bến xe.

- Em ngủ lâu lắm rồi đấy! – Minh phì cười nhìn tôi

- Em xin lỗi – Tôi lí nhí

- Sao lại xin lỗi? – Minh đứng dậy bước xuống xe – Anh lên xe thấy em đã ngủ khì. Anh sợ em bị bắt cóc nên mới ngồi cạnh em thôi. Thấy em ngủ khổ sở nên anh cho em mượn vai mà. Không phải lỗi của em. Không phải em quấy rũ anh đâu.

- Sao anh không gọi em sớm – Tôi bước theo Minh

- Anh thấy em ngủ ngon quá... – Minh ngửa mặt nhìn trời

- Thì cũng phải gọi chứ
- Anh đâu biết gọi em ở bến nào đâu
- À ừ... Em toàn xuống xe sau anh. Em quên
- Giờ tính sao

Tôi chỉnh lại túi xách. Nhìn đồng hồ. Gần 10 giờ.

- Đi bộ không? – Minh hỏi tôi
- Đi bộ ngược về á? – Tôi nhìn Minh
- Ừ. Nếu em chịu được

Thế là có hai kẻ đi bộ cùng nhau trong trời đông lạnh giá. Chúng tôi đi chậm. Anh – một người cao hơn 1m7. Tôi – một con bé cao 1m55. Bóng hai đứa đổ xuống đường thật buồn cười. Lâu rồi tôi không đi bộ. Lâu rồi tôi không tận hưởng không khí buổi tối mùa đông.

- Anh thích ăn ngô nướng không?
- Em thích ăn ngô nướng không?

Cả hai chúng tôi cùng đồng thanh nói và cùng phì cười.

- Có!
- Có!

Cả hai lại cùng trả lời. Tôi hít một hơi dài mùi hoa sữa và kể cho Minh nghe những sở thích của tôi. Anh cũng hào hứng không kém và cũng kể về cuộc sống của anh. Chúng tôi thân nhau lúc nào không hay.

Minh mời tôi đi uống cà phê ở đầu ngõ nhà tôi sau hai tháng quen nhau. Mâm mê cốc cà phê, trong tiếng nhạc My everything, tôi buột miệng:

- Em nghĩ về anh nhiều hơn cả em tưởng...

- Hà?

Tôi giật mình ngẩng lên nhìn vào đôi mắt ngạc nhiên của Minh. Xấu hổ. Ngại ngùng.

- Em xin lỗi...

Tôi lí nhí nói và xách túi chạy đi. Thật ngớ ngẩn. Tôi đã nói cái gì vậy?!

Xe buýt

Một tuần sau tôi không gặp lại Minh trên xe buýt nữa. Có thể anh đang tránh mặt tôi. Một cảm giác trống trải len lỏi trong lòng.

Tôi dựa đầu vào kính và nhìn xuống đường. Minh đang đèo một cô gái. Cô ấy ôm Minh rất chặt. Ngỡ ngàng. Tôi nhìn theo. Đèn đỏ. Tất cả các xe đều dừng lại. Bất chợt Minh ngẩng lên nhìn trúng tôi. Tôi cứng đờ người, không nói gì, rồi quay mặt đi.

Tôi lại ngủ quên trên xe. Xe buýt dừng lại ở bến. Anh phụ xe gọi tôi dậy.

Xuống xe. Nhìn đồng hồ. Gần 10 giờ. Tôi hít một hơi dài, ngẩng đầu nhìn trời và bắt đầu đi ngược về nhà. Trời mùa đông. Lạnh lắm! Một mình tôi đi. Bóng xiêu vẹo dưới đường.

Cry, Xe buýt và...

9 giờ tối. Xe khá vắng. Tôi mở Cry vừa đủ nghe và quay mặt nhìn xuống đường như thói quen.

Một người ngồi phịch xuống cạnh tôi

- Mệt quá!

Tôi giật mình. Là Minh. Không đáp trả, tôi quay đi.

- Anh nghĩ là mình hợp với xe buýt hơn – Minh nói rồi lấy một tên tai nghe từ tai tôi gắn vào tai anh.

- Cho anh mượn vai – Minh nói mà không cần tôi trả lời, dựa luôn vào vai tôi.

Tim tôi đập thành thịch... Những khoảng không trống rỗng bay đi...